

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci žalobkyně: **L. U.**, státní příslušnice Nigerijské federativní republiky, t. č. bytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2017, č. j. OAM-80/LE-BE05-BE04-2017,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, doručenou soudu dne 16. 6. 2017, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný posoudil žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako nepřípustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žalobkyně uvádí, že napadeným rozhodnutím byly porušeny § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 10a písm. e), § 12, § 14, § 14a a § 25 písm. i) zákona o azylu. Dále žalobkyně uvádí, že o udělení mezinárodní ochrany žádala proto, že do Nigérie nemůže vycestovat, protože je tam velmi špatná bezpečnostní situace a žalobkyni tam hrozí vážná újma. Žalobkynin život je ohrožen ze strany její nevlastní matky, která zavraždila

žalobkyninu vlastní matku, žalobkyni bila, čímž jí zlomila nohu, a také se pokusila žalobkyni zabít. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že jí v zemi původu stále hrozí nebezpečí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě stručně shrnuje průběh správního řízení a podané žaloby a uvádí, že žalobkyně žádá o udělení mezinárodní ochrany již podruhé, přičemž neuvedla žádné nové azylově relevantní skutečnosti (naopak její důvody byly zcela identické jako v první žádosti) a žádné nové skutečnosti ani nevyšly v řízení najevo. Žalovaný proto žádost vyhodnotil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil. Žalovaný připomíná, že azyl je výjimečným institutem, který nelze opodstatnit pouze obecnou situací v zemi, nýbrž jejími konkrétními dopady na život žadatele. Azyl také nemůže být východiskem z nelegálního pobytu. Žalovaný dále konstatuje, že žaloba neobsahuje žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jak jsou požadovány setrvalou judikatorní praxí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Žalobkyně totiž neuvedla, z jakých důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a jakým způsobem jím měla být zkrácena na svých právech. Žalovaný proto navrhuje odmítnutí žaloby. Pokud by však soud dospěl k závěru, že odmítnutí žaloby není na místě, navrhuje žalovaný její zamítnutí.

Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti: žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 2. 5. 2017 v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, kde byla 25. 4. 2017 zajištěna za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Dne 4. 5. 2017 poskytla žalobkyně údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž jako důvod své žádosti uvedla, že má ráda Českou republiku a nemá kam odcestovat, neboť v zemi jejího původu jí hrozí pronásledování ze strany nevlastní matky. Týž den bylo vydáno rozhodnutí o zajištění žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to do 20. 8. 2017. Dále jsou součástí spisu listiny vztahující se předchozí žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, a sice poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 6. 10. 2016, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 10. 2016 a rozhodnutí žalovaného o této žádosti ze dne 2. 3. 2017, jímž žalobkyni nebyla mezinárodní ochrana udělena. Z těchto listin plyne, že důvodem této první žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany bylo týrání ze strany její nevlastní matky. Součástí správního spisu jsou též informace zabývající se situací v Nigérii. Žalobkyně byla s podklady pro vydání rozhodnutí seznámena 24. 5. 2017, aniž k nim cokoli doplnila. Napadené rozhodnutí bylo vydáno 5. 6. 2017 a žalobkyně s ním byla seznámena 7. 6. 2017.

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí.

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 2. 5. 2017, dopadá na toto řízení, včetně přezkumného řízení soudního, směrnice 2013/32/EU. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije. Soud však konstatuje, že v dané věci žalobkyně v žalobě neuvedla žádné nové skutečnosti, které by neuvedla již v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Soud souhlasí s žalovaným, že obecná tvrzení žalobkyně, že byly v řízení porušeny § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu a § 10a písm. e), § 12, § 14, a § 25 písm. i) zákona o azylu nelez považovat za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Ličení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobkyně nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobkyně uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.

Soud však za žalobní bod považuje tvrzení, ve kterém žalobkyně namítá, že jí v případě návratu do Nigérie hrozí vážná újma ze strany její nevlastní matky, která ji již v minulosti týrala. Tato námitka sice byla uplatněna v rámci argumentace na podporu přiznání odkladného účinku žalobě, je však svým obsahem také námitkou směřující do věci samé. Soud ji přitom podle jejího obsahu právně vyhodnotil tak, že je žalobkyně toho názoru, že žalovaná pochybila, jestliže jí neudělila doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Této námitce však nelze přisvědčit.

Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Z konstrukce právní úpravy uvedené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřipustných žádostí se řízení zastavuje, aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti. Ze znění § 10a písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Tato nová právní úprava v zásadě navazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, z níž - konkrétně například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014 – 31, plyne, že *„že aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení*

mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“

V dané věci žalobkyně jako důvod uvádí, že jí v případě návratu do Nigérie hrozí vážná újma ze strany její nevlastní matky, která ji již v minulosti týrala. Jak je již uvedeno shora v rekapitulaci správního spisu, již v první žádosti podané v roce 2016, žalobkyně hovořila o týrání ze strany její nevlastní matky. Jestliže tedy tuto skutečnost žalobkyně uváděla v další žádosti o udělení mezinárodní ochrany znovu, nejedná se o skutečnost novou, ohledně které by bylo třeba vést nové meritorní řízení. Žalovaný tudíž nepochybil, pokud řízení o druhé žádosti žalobkyně zastavil.

Soud ještě poznamenává, že za této situace, kdy bylo řízení zastaveno, nebylo namístě zabývat se samostatně vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu. Tím, jak v případě, kdy se rozhoduje o opakované žádosti, pohlížet na posuzování vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96. Rozšířený senát ve věci rozhodoval právě z toho důvodu, že v dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu panoval rozpor ohledně toho, jak posuzovat vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu v případě, kdy je řízení zastavováno podle § 25 písm. i) zákona o azylu (pro nepřipustnost opakované žádosti). Jeden z názorů, který však byl překonán, představoval například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Azs 16/2010 – 47. Odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu lze nicméně konstatovat, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je žalovaný povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti zastaví. V návaznosti na takový výrok se žalovaný již otázkou vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu samostatně nezabývá.

Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Žalobkyně v žalobě také navrhla, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek. Jelikož soud rozhodl meritorně ve lhůtě pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku, samostatně již o tomto návrhu nerozhodoval.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. července 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová